

Klopjacht

Chris Ryan bij Boekerij:

Hebzucht

Codenaam: verkenner

Vuurland

De achtste man

Doelwit

Executie

Krachtstrijd

Het laatste wapen

Tegenaanval

Vuurgevecht

Bloedbroeders

Killzone

Complot

Osama

Schietschijf

Missie 1

Missie 2

Missie 3

Missie 4

De krijgsheren

Terroristenjager

Spervuur

Moordcommando

Dodenlijst

Vijandig gebied

Machtspel

Geen genade

Global strike

Klopjacht

boekerij.nl

Chris Ryan

Klopjacht

Een klopjacht op gevaarlijk terrein, met een vijand die dichterbij zit dan Danny Black kan vermoeden

ISBN 978-90-225-9355-4
ISBN 978-94-023-1710-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Head Hunters*
Vertaling: Jan van den Berg en Marieke van Muijden
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Chris Ryan
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

In de geheime wereld bestaan er geheime briefings.

Ze vinden plaats in een onopvallende vergaderruimte die grondig is doorzocht op afluisterapparatuur. Of in een afgesloten bouwkeet in een afgezet gebied op een legerbasis. De ramen zijn afgedekt. Bij de ingang staat legerbewaking. De mensen op kantoor weten dat er iets wordt besproken wat niet voor hun oren is bestemd.

Met andere woorden, zo geheim zijn die besprekingen helemaal niet.

En dan zijn er nog dit soort briefings.

Gehéime briefings.

Alleen de mensen die erbij betrokken zijn weten ervan. Ze spelen zich af in een safehouse, openbaar park of achter in een voertuig.

Of in een ruige pub waar ruige mannen ruige zaken kunnen bespreken. Pubs zoals deze, de George and Crown, eenzaam op een verlaten weg in een afgelegen deel van Cornwall, waar een verveelde barman op de televisie boven de bar de wedstrijd tussen Arsenal en de Spurs volgt. Een drankverslaafde aan een tafel bij de deur in zijn bijna lege bierglas zit te staren. Vijf kerels aan de andere kant van het café een potje poolen. Drie van hen staan te dampen. Niemand zegt er wat van.

Een half uur geleden had Danny Black zijn BMW onder de enige straatlantaarn voor de deur geparkeerd en bij binnenkomst al zijn mededrinkers gelokaliseerd. Ze keurden hem geen blik waardig en dat vond hij prima.

Het bericht was vijf uur geleden binnengekomen op zijn versleutelde

werktelefoon. Een stel GPS-coördinaten en een rendez-vous-tijd: 20.00 uur Britse zomertijd. Hij was er om 19.30 uur, dorstig van de vier uur durende rit vanuit Hereford. Extra alert nam hij een paar minuten de tijd om de pub en de omgeving in zich op te nemen. In- en uitgang. Of hij werd gevolgd. Eventuele wapens. Het ging allemaal automatisch.

Al snel had hij vastgesteld dat alleen de uitgedroogde, over-de-datum-broodjes die op de bar lagen een bedreiging voor zijn eigen veiligheid vormden. Hij had een paar glazen Fosters achterovergeslagen voordat zijn ops-officer majoor Ray Hammond de pub binnenkwam, naar hem knikte en automatisch naar de bar liep om twee biertjes te bestellen, voordat hij tegenover Danny plaatsnam.

Ray Hammond was het type militair die zich alleen op zijn gemak scheen te voelen in camouflagedekleding. In de burgerkleding die hij nu droeg – een paar chino's en een overhemd met open hals – zag hij er ongemakkelijk uit. Danny had geen flauw idee wat hij in zijn vrije tijd deed, die hij overigens niet scheen te hebben. Hammond dwong respect af in het Regiment. Hij was een no nonsense-type, dat geen gezeik van zijn mannen pikte, maar altijd bereid was een stapje harder te lopen om voor hen te zorgen. Nooit zou Hammond toegeven dat het welzijn van zijn mannen bij hem altijd voorop stond, wat duidelijk wel het geval was. Toch kon hij een chagrijnige eikel zijn. Hij keek geniepig en onder zijn ogen zaten altijd donkere kringen. Hoe donkerder de kringen, hoe korter zijn lontje. Dat wist iedereen in het Regiment. Vanavond viel het wel mee. Danny dacht dat hij niet al te zeer op zijn hoede hoefde te zijn bij de ops-officier.

‘Kon dit niet in Hereford?’ vroeg Danny.

‘Als het in Hereford had gekund, dan zaten we nu in Hereford,’ antwoordde Hammond. Hij keek naar de twee lege glazen op tafel. ‘En je hebt de twee-biertjes-regel verbroken.’

Danny nam een grote slok van zijn derde.

‘Geniet er maar van,’ zei Hammond. ‘Waar jullie morgen heen gaan is het een droge boel.’

‘De enige plek waar ik morgen heen ga is de schietbaan.’ Maar Dan-

ny wist al dat dat waarschijnlijk niet het geval was. Zijn reistas stond achter in de auto. Hij had de moeder van zijn dochter al gebeld om te laten weten dat hij waarschijnlijk een paar dagen, misschien zelfs weken niet bereikbaar zou zijn.

‘Dacht je dat ik je voor de gezelligheid meesleepte naar dit kot?’ snoof Hammond. ‘Je vertrekt vanavond. Afghanistan. Zodra we hier klaar zijn, gaan we naar een geheime militaire operatiebasis ongeveer vijftien kilometer verderop. Daar krijg je informatie over een geheime operatie met de codenaam Spearpoint. Als het misloopt, weten wij overigens van niks. Ik wilde je even kort spreken voordat je officieel wordt ingelicht.’

Danny probeerde niet verbaasd te kijken. ‘Ik dacht dat we niet in Afghanistan zaten, baas,’ merkte hij op.

‘Officieel niet, nee.’

‘Waarom...’

‘Je weet van de situatie in de provincie Helmand?’

‘Zo verkloot dat het niet leuk meer is?’

Hammond knikte. ‘Zoiets ja. Sinds de NAVO zich heeft teruggetrokken is zo ongeveer elke centimeter weer in handen van die verdomde taliban gevallen.’ Hammond keek om zich heen. Dat hoefde eigenlijk niet. De barman volgde nog steeds de wedstrijd. De oude zuiplap zat nog in zijn glas te staren. Niemand lette op hen. En dat, besefte Danny, was precies de reden dat ze hier zaten. ‘Weinig verrassend. De taliban laten zich door niets weerhouden om de macht te grijpen. In het land zitten een paar honderd militairen van ons, die vooral voor de veiligheid rond Kaboel zorgen. Onlangs hebben de Yanks er nog een paar duizend heen gestuurd. Maar het leeuwendeel van de veiligheid komt voor rekening van het Afghaanse leger, het ANA. Eerlijk gezegd zou ik hooguit de veiligheid van deze tent aan die dombo’s toevertrouwen.’ Hij gebaarde naar de lege pub. ‘De hoge omes van het leger daar zijn zo eerlijk als een briefje van dertig. Een paar maanden terug moest een generaal achter de tralies, omdat hij olie en spullen op de zwarte markt sleet waarmee zijn mannen de winter door hadden moeten komen.’

‘Ze hadden zijn mannen met hem moeten laten afrekenen.’

Hammond haalde zijn schouders op. ‘De helft van die knullen weet niet eens hoe je een geweer vasthoudt. Niet dat zij daar iets aan kunnen doen. Wat ze ook zeggen, Afghanistan is nog altijd oorlogsgebied. In het afgelopen jaar alleen al zijn er zeventuizend militairen van het Afghaanse leger omgekomen. In die zooi kinderen trainen? Net zoiets als tijdens de vlucht een vliegtuig bouwen.’

‘En de taliban hebben hun kans gegrepen.’

‘Ze hebben wel meer gegrepen. De provincie Helmand is de grootste netto exporteur van heroïne ter wereld. Net als voor wij kwamen. De taliban hebben negentig procent van de papavervelden in handen.’ Hammond nam een slok bier. ‘Laten we het zo zeggen: het ministerie van Buitenlandse Zaken vindt het geen prettige situatie.’

Danny zei niets. Hij had al bij voldoende briefings gezeten om te weten dat Hammond tot de kern ging komen.

‘Al negen maanden heeft Operatie Spearpoint een team diep in Helmand zitten. Twee teams eigenlijk. Het spreekt voor zich dat hun aanwezigheid onder de radar moet blijven en los moet staan van het Regiment. Als de pers er lucht van krijgt...’

‘Wat doen ze?’

Even nam Hammond de tijd om zijn gedachten te ordenen. ‘Het is altijd al hetzelfde probleem geweest met de taliban,’ antwoordde hij toen. ‘Het ene moment vuren ze een geweer af of begraven ze een geïmproviseerd explosief, het volgende hebben ze geen wapens bij zich en zien ze eruit en gedragen ze zich als normale Afghaanse burgers. Volgens onze gevechtsregels mogen we een doelwit alleen aanvallen als er op ons wordt geschoten...’

‘Ja, baas, ik herinner me nog dat iemand me dat heeft verteld.’

Hammond reageerde niet op zijn opmerking en ging verder. ‘Daardoor is de taliban lastig te identificeren, en zelfs als het ons lukt, kan een normale militaire eenheid niet veel uitrichten. Het is een oorlogsmisdad om een ongewapende burger te doden.’

‘Gelukkig gebeurt dat dan ook niet.’

‘Nou...’ Hammond hield zijn hoofd schuin alsof hij een stijve nekspier strekte. ‘Ik zei al, we hebben daar twee teams zitten. Het ene is een verkenningseenheid diep in een Afghaans dorp. In de groene zone, even ten zuiden van Sangin.’

Danny knikte. Iedereen met praktische kennis van NAVO-operaties in Afghanistan kende Sangin. Tijdens de Herrick-uitzendingen hadden er een paar van de bloedigste gevechten plaatsgevonden en talloze leden van de International Security Assistance Force hadden er het leven gelaten. Het behouden van Sangin was een belangrijk militair doel geweest. Voor het Britse leger stond de naam gelijk aan ontberingen, oorlog en dood.

‘Kort na het terugtrekken van de NAVO is Sangin weer in handen van de taliban gevallen,’ ging Hammond verder. ‘Het wemelt er van die lui. Maar in de buurt zijn er stukken terrein waar het ANA vooruitgeschoven operatiebases heeft opgezet om ze voorlopig op afstand te houden. Ons team daar probeert goodwill te kweken bij de lokale bevolking in een van die gebieden, een grote gemeente met de naam Panjika. Gezondheidszorg voor de vrouwen, onderwijs voor de kinderen, het gebruikelijke werk.’

‘Ontroerend,’ zei Danny.

‘In ruil daarvoor verzamelen ze informatie. Namen en locaties van actieve talibanstrijders. De informatie komt meestal van de vrouwen. Het verkenningsteam speelt de info door naar een OPS-centrum in Cornwall hier in de buurt. Ze doen al het mogelijke om de bronnen te bevestigen en dan stellen ze een achtergrondanalyse over het doelwit voor ons tweede team op.’

‘Het moordteam.’

‘Precies. Een eenheid van vier man die de afgelopen negen maanden al talibanagenten heeft uitgeschakeld.’

‘Hoeveel?’

‘Vijfendertig, veertig.’

‘Dat zijn nogal wat hits.’

‘De taliban zijn met veel. Als we er niet bovenop zitten, keert de

slechte ouwe tijd weer terug. We zijn bijna vijfhonderd man kwijtgeraakt in Afghanistan. Als de taliban de macht weer grijpen, gaan mensen zich afvragen hoe zinloos dat was.'

'Weten de taliban dat wij erachter zitten?'

Weer boog Hammond het hoofd. 'Waarschijnlijk hebben ze het optelsommetje wel gemaakt, maar ze zeggen niets. Dat regelmatig hun beste jongens worden uitgeschakeld doet hun pr geen goed.' Hammond nam een slok van zijn bier. 'Natuurlijk is het niet zo eenvoudig. De Special Investigation Branch van de Royal Military Police houdt in de gaten of alles wel wettelijk verloopt, en vindt het niets, maar zolang wij binnen bepaalde grenzen blijven, kan ze er geen reet aan doen. Steeds als wij groen licht willen geven voor een doelwit, moeten we een document met al het bewijs kunnen overhandigen. We moeten aantonen dat we weten dat ze zijn bewapend met pistolen of Kalasjnikovs, of dat ze materiaal bezitten om bommen te maken. Het probleem is dat dat niet zo is, niet altijd. Daar zijn ze te lief voor. Dus verdoezelen we de feiten. Rommelen we met het bewijs. Laten na de hit wapens bij het doelwit achter. Die foto's laten we dan aan de politie en de advocaten zien. Het is allemaal bullshit. Onze informatie klopt, we weten wie die klootzakken zijn, of ze nou wapens hebben of niet. We willen gewoon dat je erheen gaat, ze doodt en dat goed doet.'

'Waarom ik? Ik dacht dat jullie er al een team hadden zitten.'

Weer keek Hammond uit voorzorg de ruimte rond. 'Dat klopt,' antwoordde hij, zijn stem wat zachter. 'Veertig hits is niet niks. Dat doet wat met je. Zelfs met een van ons. De mannen van het moordteam zijn speciaal geselecteerd. We zochten mannen die dat soort aantallen mentaal bij konden houden.' Hij liet zijn zin wegsterven. 'Ken je Jimmy Murphy?'

'Van Squadron A?'

'Precies. Is gisteren weer naar het vk gevlogen. Heeft geprobeerd een overdosis diazepam te nemen. Is nu onder behandeling bij de zielenknijpers. Het zou me verbazen als we hem binnenkort nog terugzien op Hereford. Voorlopig moeten we hem vervangen.'

Hammond pakte zijn glas en wierp Danny een ‘en daar kom jij om de hoek kijken’-blik toe terwijl hij een slok nam.

‘Waarom denk je dat ik geschikt ben?’ wilde Danny op gedempte toon weten.

‘Syrië, Jemen, Afrika, Mexico, de Golf. Je dossier spreekt boekdelen. Dit is geen klus voor groentjes. De directeur van de Special Forces heeft persoonlijk jouw naam genoemd. Eerlijk gezegd heb ik geprobeerd hem om te praten.’

‘Waarom?’

‘Spud.’

Danny dwong zichzelf geen emotie te tonen. Spud was zijn beste vriend, die niet was teruggekeerd van hun laatste missie. Hij had de jongens die hem terug op de basis probeerden te condoleren genegeerd. Over sommige dingen dacht hij gewoon liever niet na.

‘In mijn ogen,’ zei Hammond, ‘heb jij tijd nodig om over je laatste operatie heen te komen. We weten wat voor mentale druk dit soort klusjes oplevert. Ik denk niet dat jij dat al aankan. Dat is de directeur niet met me eens. Daarom zit jij vanavond in het vliegtuig vanaf Northolt. Bij aankomst direct aan de bak, Black, en je moet je kop erbij houden.’

‘Wie zitten er nog meer in het team?’ vroeg Danny.

Er gleed een ongemakkelijke blik over Hammonds gezicht. ‘Ik moet pissen,’ zei hij. Hij liep de ruimte door naar de herentoiletten.

Danny pakte zijn glas. Zijn hand trilde, zag hij. Met een slok bier probeerde hij te kalmeren en niet aan Spud te denken. Makkelijker gezegd dan gedaan. Zijn hoofd was nog steeds een draaikolk van vuur, geluiden en geschreeuw toen Hammond weer tegenover hem ging zitten.

‘Nou, wie zitten er in het team, Ray?’

‘Een paar oude vrienden van je,’ antwoordde Hammond. ‘De meeste informatie die we gebruiken om de achtergrondanalyse over het doelwit samen te stellen komt van het vrouwen netwerk. Dus moeten we een vrouw in de verkenningseenheid hebben. Caitlin Wallace zit er al vanaf het begin bij.’

Danny knikte en dwong zichzelf weer zijn emoties voor zich te houden. De Australische Caitlin, een tijdelijk Regimentslid, had tijdens een paar klussen met Danny samengewerkt. Ze was een fenomenale operator, maar de laatste keer dat hij haar zag, was ze er slecht aan toe geweest. Als Danny bepaalde beslissingen niet had genomen, zou Caitlins lijk nu ergens liggen te rotten in de woestenij van Irak. Dat ze überhaupt nog aan het werk was mocht een wonder heten.

‘Heeft het moordteam direct contact met de verkenningseenheid?’ wilde hij weten.

Hammond schudde zijn hoofd.

‘Je zei “oude vrienden”,’ zei Danny. ‘Wie nog meer?’

‘Nog een reden dat ik je eerst hier wilde treffen,’ antwoordde Hammond. ‘Je kent de leider het van moordteam.’ Hij keek Danny recht aan. ‘Dat is Tony.’

Tony Wiseman. Danny en hij hadden een geschiedenis samen, om het zo maar te zeggen.

Als er bij het Regiment één kerel was die iedereen in het 22ste SAS kende, dan was het Tony wel. Hij was een goede militair. Een geweldige militair. Dat moest zelfs Danny toegeven. Maar de medaille Tony Wiseman kende twee kanten. Onder de jongens was het een bekend geheim dat hij banden had met de georganiseerde misdaad in Hereford en omstreken. Danny had hem in actie gezien en wist dat het gerucht klopte. Sommige jongens vonden dat het Tony een vleug gevaarlijke glamour gaf, waar hij maar al te graag zijn voordeel mee deed. Veel mannen keken naar hem op. Een lovend woord van Tony Wiseman was goud waard. Hij was een van de coole jongens.

Maar Danny? Voor hem lag het anders. Als Tony op dit moment de pub binnenkwam, wat zou hij dan doen? Die gast knock-out slaan? Of erger? Hij wist het niet. Danny liep alleen al bij de gedachte aan hem rood aan.

Hoeveel wist Hammond over Tony? Tijdens vorige confrontaties tussen de twee Regiment-mannen had de ops-officier aan Danny's kant gestaan. Maar wist hij hoever hun vijandelijkheid ging? Wist hij

wat Tony Danny had aangedaan? Dat hij met de eer had gestreken voor Danny's daden in het veld? Dat hij had geprobeerd Danny's beste vriend te doden? Dat zijn gezin door hem risico had gelopen, alleen maar om hem terug te pakken?

Danny kon absoluut niet bepalen wat Hammond wist of vond, en hij zou de ops-officier niets vertellen. Zo werkte het niet binnen het Regiment. Je eigen problemen loste je zelf op.

Dit wist Danny wel: samen met Tony in één ruimte betekende vuurwerk. Zelfde team? Slecht idee. Door en door slecht idee.

'Kom nou toch, baas,' zei Danny. 'Je weet dat Tony en ik...'

Hammonds geniepige ogen stonden nu hard. 'Jij zit vanavond op die vlucht naar Kandahar, Danny. Punt. Tony Wiseman zit daar omdat we weten dat hij het aantal benodigde doelwitten neerhaalt zonder daar al te veel mee te zitten. Jij gaat omdat je hebt laten zien dat je daar zelf ook verdomd handig in bent. Voor zover ik weet heb jij nog nooit last gehad van gewetensnood. Ik vraag je niet om Tony's beste vriend te worden. Je hoeft zelfs niet eens in één ruimte met die kerel te zijn als je niet aan het werk bent. Ik vraag je alleen maar een klus te klaren.' Hij zweeg even. 'Ik zeg je dat je een klus moet klaren. Voor het geval je het vergeten was, ik breng het nieuws aardig zodat je jezelf niet voor schut zet waar belangrijke mensen bij zijn. Je hebt je orders.'

Hammond dronk zijn glas leeg.

'Wie heeft de leiding?' wilde Danny weten.

'Tony.' Hij hief een hand. 'Hou je in, Danny. De andere kerels in het team zijn Rees Dexter en Billy Cole. Ken je die?'

Danny's kaak verstrakte, maar hij knikte.

'De basis voor Spearpoint bevindt zich vijftien kilometer ten noorden van hier.' Hammond gaf hem een stuk papier met een stel coördinaten. 'Dat houdt de zaak gescheiden van Hereford en als er hommeles van komt, kunnen we alles ontkennen. De baas daar is een MI6-medewerker, Cadogan. Komt uit het leger, maar is nu geheim agent. Onder-schat hem niet. Komt over als een stuntelend rijkelui-zoontje, maar kent geen genade. Hij wil je voor je uitzending ontmoeten. Je in de

ogen kijken, dat ouderwetse gelul. Laat je niet afleiden door zijn Boris Johnson-maniertjes. Duidelijk?’

‘Duidelijk.’

‘Er is ook iemand van de Special Investigation Branch van de Royal Military Police aanwezig. Ene Holroyd. Beetje een zak. Ik heb wat spoorwerk verricht. Vroeger zat hij bij het Royal Irish Regiment, maar er is iets gebeurd met zijn peloton in Irak. Hij is de enige die daar levend is weggekomen. Er wordt wel gezegd dat hij fout zat, maar het papierwerk is ondergesneeuwd. Kwam weer terug naar Groot-Britannië, ging bij de politie en vond God, geloof het of niet. Laatst lag hij op zijn knieën te bidden toen ik zijn kantoor binnenkwam. Hij doet alsof het zijn taak is om ons op het rechte pad te houden, maar ik denk dat hij diep vanbinnen gewoon de doorsnee nieuwsgierige politieagent is. Baalt ervan dat hij er onvoldoende jaren op heeft zitten om de echte ops-ruimte binnen te komen. Waarschijnlijk maakt hij zichzelf bekend aan je, maar laat hem maar links liggen. We werpen hem elke nodige kluif toe om iedereen tevreden te houden.’ Hammond kneep zijn ogen tot spleetjes, alsof hij Danny opnam. ‘Ik ga er nu heen. Ik moet nog wat mensen spreken. Bestel wat te eten, drink nog wat en kom over een uur naar me toe. We kunnen Cadogan even persoonlijk spreken en dan vertrekken we.’

Zonder verder nog iets te zeggen stond Hammond op en vertrok. Een volle minuut bleef Danny doodstil zitten. Hij bewoog pas weer om zijn glas in één teug leeg te drinken. Hij liet zijn blik naar de coördinaten gaan op het papier dat hij van Hammond had gekregen. Toen keek hij op naar de bar. De barman had zijn aandacht niet meer bij de voetbalwedstrijd en wierp hem een blik toe.

‘Whisky,’ zei Danny. ‘Een dubbele. Nu.’

‘Zie ik er verdomme uit als een serveerster?’ vroeg de barman met plat West-Engels accent. Maar lang kon hij niet op tegen Danny’s blik. ‘Oké, oké,’ mompelde hij. Hij draaide zich om naar de maatjes achter de bar en schonk Danny’s vierde drankje in.

2

Afghanistan, 23.30 uur Afghaanse tijd

Boven de rivier de Helmand hing een schitterend felle, volle maan. De Kajakidam in het noorden en de statige moskee van Lashkar Gah verder naar het zuiden werden er scherp door afgetekend. Daartussen wierp ze middernachtelijke schaduwen op het dorp Panjika, waar het doodstil was.

Caitlin Wallace vond het niet prettig als het doodstil was. Het dorp Panjika bestond uit twee helften. Van noord naar zuid deelde een smalle rivierbedding – bijna droog in de zomer – het dorp in tweeën. Aan de oostkant liep de hoofdstraat, met bouwvallige stalletjes en krotterige winkels, parallel met de rivier. Aan de noordkant van die straat bevond zich een open plein met aan de ene kant de dorpsmoskee, die vele jaren daarvoor gedeeltelijk was verwoest door zwaar geschut. Aan de westkant van de rivier lagen een stuk of vijftig individuele woningen en nog eens tien wit ommuurde *compounds* – groepjes piepkleine gebouwen met een gezamenlijke vierkante binnenplaats omringd door muren. Aan de westkant stonden hier en daar verspreid door de hoofdstraat slechts een paar woningen, maar wel meer compounds – een stuk of twintig. Die ene kamer die al een half jaar Caitlins thuis was, bevond zich in een van de compounds, aan de zuidoostkant van het dorp, ongeveer vijftig meter van de rivier.

Dit werd de ‘groene zone’ genoemd. Het gebied, dat werd geïrrigeerd door een zijrivier van de Helmand die door het dorp stroomde, was rijkelijk begroeid en groen. Hier konden de dorpingen groente

en fruit verbouwen. En dat maakte het tot een mogelijk gevaarlijk gebied.

Helmand was talibanterrein. Niet helemaal, en niet dit kleine dorpje van slechts vijfhonderd inwoners. Panjika werd beschermd door drie vooruitgeschoven bases van het Afghan National Army – een in het noorden, een in het zuiden en een in het oosten, met de rivier als natuurlijke barrière in het westen. Als de taliban uiteindelijk kwamen – en dat was een zekerheid – dan zouden ze rond de groene zone samendrommen. Ook strijders moeten eten. De goed geïrrigeerde avocadobomen die Caitlins compound schaduw boden trokken volk van allerlei pluimage: goed, slecht en mensen wier trouw daar ergens tussenin lag. Vaak was het moeilijk ze uit elkaar te houden in de provincie Helmand.

Caitlins kamer deed half dienst als slaapkamer en half als opslag. Het enige licht kwam van een kaarsstompje, aangezien hun elektrische generator te veel herrie maakte en te dure brandstof verbruikte om die de hele nacht aan te hebben. In de hoek lag een rugtas, onder het bed een kleine verzameling wapens. Ze bezat een M4 en verschillende dozen met 5,56-patronen, een Sig P226-handwapen en de bijbehorende 9mm-kogels. Tijdens deze opdracht had ze geen van beide nog afgevuurd. Maar reken maar dat ze de wapens altijd bij de hand hield.

Andere spullen waren nuttiger gebleken. Medische voorraad. Schoon verband. Waterzuiveringstabletten. Dan waren er natuurlijk nog de witte dozen die naast haar rugtas opgestapeld stonden, waarin haar waardevolle voorraad zat: maandverband, paracetamol en ibuprofen. Ze had erop gestaan aanzienlijke hoeveelheden van die producten mee te nemen naar het binnenland. Als de kans bestond de voorraden aan te vullen, eiste ze dat Cornwall deze producten evenveel voorrang gaf als kant-en-klaarmaaltijden en munitie. Daar zette Cadogan elke keer zijn vraagtekens bij. Beklaagde zich zelfs. Hij snapte niet dat ze met deze spullen hun doel evengoed konden bereiken als met Black Hawks, laservizieren en nachtkijkers. Maar zo waren mannen nu eenmaal.

Caitlin lag op haar bed, zwetend in de walgelijk hete nacht. Vochtig bruin haar tot op haar schouders. Kaki broek, een wit T-shirt, voch-

tig op de rug. Afgetrapte laarzen. Grijszige ogen open, luisterend naar de stilte. Ze werd er zenuwachtig van. Ze had liever het geruststellende gebrom van een overvliegende ANA-helikopter. Het geluid van dorpsbewoners in de straat. De stilte betekende te vaak dat mensen bang waren. Daar hadden ze in Helmand regelmatig alle redenen toe.

Er klonk gebonk. Caitlin schrok. Ze ging op de rand van haar bed zitten en greep naar haar Sig. Spande de haan en vergrendelde het wapen. Weer dat gebonk. Ze stak het pistool in haar broekband en liep naar de deur. Opende die en tuurde de binnenplaats op.

De binnenplaats zelf was klein, zo groot als een squashveld. Aan drie kanten lagen er kamers zoals die van Caitlin omheen. De vierde zijde bestond uit een witkalken muur van vijf meter hoog, met een dikke houten toegangspoort. Uit de andere kamers waren een man en een vrouw gekomen. De vrouw was kleiner dan Caitlin, uitzonderlijk tener. Haar prachtige, donkere gezicht drukte een haast kinderlijke onschuld uit. Ze droeg een eenvoudig zwart gewaad. De man was een boom van een kerel: bijna twee meter lang en met zo'n woeste baard dat zijn witte huid erdoor werd verborgen, zodat zelfs de plaatselijke inwoners soms dachten dat hij er een van hen was. De uit Kaboel afkomstige Gabina was tolk. Aan het begin van haar tienertijd was ze naar het Verenigd Koninkrijk verhuisd en nu bood ze het leger haar diensten aan – een vriendelijke, bedachtzame, precieze jonge vrouw die Caitlin had geholpen met de dorpsbewoners te communiceren. Tommy Webster, een pummel, was Caitlins SAS-spierbundel. Caitlin betwijfelde of hij ooit iets nieuws had bedacht. Praten leek hij amper te doen. Maar Caitlin wist dat Tommy een oogje op haar had en ze schaamde zich er niet voor daar misbruik van te maken. En dan was hij ook nog eens nuttig in een gevecht.

Ze liepen over de binnenplaats naar de poort. Gabina riep iets in het Pasjtoe. Van de andere kant klonk een stem. Een vrouw. Ze klonk nerveus. Gabina keek naar Caitlin en wilde duidelijk iets zeggen.

‘Niks aan de hand,’ zei Caitlin en ze stapte de binnenplaats op. ‘Laat maar binnen.’

Gabina tilde de zware metalen balk op waarmee de poort was ver-grendeld. Voor iemand die zo klein was kostte dat aardig wat moeite. Tommy ging tussen Caitlin en de poort staan. In het maanlicht viel zijn imposante schaduw achter hem over de binnentuin. Bij het open-zwaaien van de poort moest Caitlin haar ogen tot spleetjes knijpen om te zien wie daar stond.

Twee gesluierde gestalten. Vrouwen, gekleed in donkere gewaden. De ene erg oud, de andere jong. De oudere vrouw had een gegroefd, geloooid gezicht, met harde ogen en een haakneus. Moeder en dochter? Dat kon. In Helmand werd je snel oud. Maar waarschijnlijk grootmoeder en kleindochter, dacht ze. Hier, waar een leven van weinig waarde was, kwam een gat tussen generaties vaak voor. De oudere vrouw had een arm om het meisje geslagen. Allebei keken ze zenuwachtig naar Tommy.

Caitlin liep langs hem heen. ‘Maak ze niet bang,’ mompelde ze en ze wendde zich tot de nieuwelingen. Ze maakte een ‘kom verder’-gebaar en gaf Gabina een knikje ten teken dat ze de poort weer moest sluiten toen ze aarzelend naderbij kwamen. Tommy stond doodstil. Caitlin moest de nieuwkomers om hem heen loodsen, naar haar kamer. Gabina volgde op eerbiedige afstand. Ze bleef in de deuropening staan toen ze de kamer in schuifelden.

Caitlin wees naar de rand van haar bed en de twee vrouwen gingen dicht bij elkaar zitten. Het jonge meisje had een hand op haar buik gelegd. Zodra ze zaten, begon de grootmoeder in het Pasjtje te praten. Gabina vertaalde, maar Caitlin legde haar met een opgestoken hand het zwijgen op.

‘Het is wel goed,’ zei ze.

Caitlin wist waarvoor ze waren gekomen. Ze liep naar haar voorraad, pakte een doos maandverband en een doosje paracetamol en gaf die aan het meisje. Deze spullen deelde Caitlin regelmatig gratis uit aan de vrouwen en meisjes uit het dorp. Ze hoefden het maar te vragen, maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Ze schaamden zich – dat had met cultuur te maken – en alles wat het leven van een vrouw

gemakkelijker kon maken werd door de taliban afgekeurd. De oudere vrouwen wisten nog hoe ze waren gestraft toen die monsters het bevel voerden. De jongere vrouwen waren niet dom: ze wisten dat het weer de verkeerde kant op ging. Geen wonder dat ze stiekem naar Caitlins compound kwamen, beschaamd en in het holst van de nacht.

Caitlin drukte een paar paracetamolletjes uit de verpakking en gaf het meisje haar beker met water. Verlegen en zonder Caitlin aan te kijken slikte het meisjes de tabletjes.

‘Waar wonen jullie?’ vroeg Caitlin de grootmoeder. In het kaarslicht leken de groeven in haar gezicht nog dieper.

Toen ze antwoordde, beefde de stem van de grootmoeder van de zenuwen. Gabina vertaalde. ‘Aan de rand van het dorp. Bij de papaver-velden.’

‘Haar ouders?’ Ze gebaarde naar het meisje.

De grootmoeder schudde haar hoofd. ‘Haar vader was militair. Is een half jaar geleden omgekomen. Haar moeder is gestorven toen ze nog klein was.’

‘Wat erg.’ Caitlin zweeg even. ‘Ik wil alles doen wat ik kan om te helpen. Als er problemen zijn, kom dan naar mij toe.’

De grootmoeder boog het hoofd. ‘Daar zouden de verkeerde mensen achter komen,’ zei ze. ‘De imam...’ Haar ogen vernauwden zich iets. Dit was niet de eerste keer dat iemand het met een zekere nervositeit over de dorpsimam had tegen Caitlin. Er gingen geruchten dat de oude man die voorging in het dagelijks gebed in de moskee vlakbij de taliban steunde. In het dorp dwong hij wel respect af. Als Caitlin vertrouwen wilde winnen, dan moest ze het niet over de imam hebben.

Ze richtte zich weer op de grootmoeder, die zei: ‘Ik ben nu alleen maar hier omdat...’ De oude vrouw keek naar haar kleindochter, die ook naar de vloer zat te staren. ‘Dit is voor het eerst bij haar. Ze heeft vreselijke pijn. De mannen snappen dat niet.’

‘De tabletjes helpen. Als je meer nodig hebt, kom je gewoon weer naar mij.’ Ze ging op haar hurken zitten en legde een hand op de knie

van de grootmoeder. ‘Wie bedoel je met “de verkeerde mensen”? Kun je een naam noemen? Zeggen waar die wonen?’

Hefstig schudde de grootmoeder haar hoofd. Ze stond op en trok haar kleindochter overeind. ‘We moeten gaan,’ zei ze. ‘Als iemand ons ziet...’

Gabina’s vertaling werd onderbroken door een dreun in de verte. Geschrokken keken de oude vrouw en haar kleindochter op, hun blik vol angst. Caitlin vloekte zachtjes. Direct greep ze de schoudertas met medische spullen en een smalle zaklamp. Haastig duwde ze de gasten opzij en liep ze naar de deur. ‘Hier blijven,’ siste ze. En toen de oudere vrouw wilde tegensputteren, herhaalde ze feller: ‘Hier blijven!’

Tommy stond de poort al te blokkeren.

‘We gaan,’ liet Caitlin hem weten. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik zei: we gaan!’ Caitlin wist wel dat Tommy niet zou weigeren als ze aandrong. Zijn gezicht betrok met tegenzin, maar hij deed een stap opzij en opende de poort. ‘Gabina!’ riep ze over haar schouder, terwijl ze het dorp in liep. ‘We hebben je nodig!’

Caitlin wachtte niet op antwoord, maar sprintte van de compound het dorp in. Ze zat al lang genoeg in de regio om het geluid van een bermbom te herkennen. Misschien was er een geïmproviseerde bom ingegraven. Misschien hadden er explosieven verborgen gezeten in het karkas van een van de vele dieren die regelmatig langs de kant van de weg lagen te rotten – het viel Caitlin op dat dat steeds vaker voorkwam.

Maar wat voor bom het was, was niet het belangrijkste. Caitlin had zowel een humanitaire als een tactische reden om naar de plaats van de explosie te gaan.

En voor beide redenen moest ze snel zijn.

Naar Caitlins schatting had de explosie ongeveer op een kilometer afstand plaatsgevonden. Ook al was de exacte richting moeilijk te bepalen, ze wist dat ze naar het zuidoosten moest. In die richting bevond zich de enige weg van en naar het dorp. Ze zou wel een omweg moeten maken, langs de hoofdstraat die van noord naar zuid dwars door het centrum van Panjika liep.

Via een rij lage, vervallen gebouwen kwam ze op de straat uit, Tommy naast zich. Overdag had je hier een drankwinkel en een soort ijzerwarenstalletje. Tegen de gebouwen stonden een paar oude fietsen en ervoor lagen een stel roestige olievaten op straat. Het dorp leek volkomen verlaten. Op dit uur waren er geen inwoners buiten en ook geen ANA-soldaten, die overdag regelmatig patrouilleerden. Tegenover haar bevond zich een rij geïmproviseerde stalletjes en winkels, allemaal stevig vergrendeld en beveiligd. Bij een ervan hingen een paar loslopende geiten rond en midden op straat had iemand een eenzame oude riksja achtergelaten. De dorpsmoskee bevond zich aan de noordkant van de straat. Het was een eenvoudig gebouw: laag, zandkleurig, zoals de meeste andere in het dorp Panjika. De westelijke hoek aan de achterkant was ergens in het verleden door een granaatinslag verwoest. De dorpsbewoners hadden het stuk met behulp van sintelblokken en beton weer proberen op te bouwen, maar het werk was nog steeds maar half af. Stalen wapeningsstaven staken als de stekels van een stekelvarken omhoog, zodat de moskee er meer als een bouwplaats dan als een gebedshuis uitzag. Het gebouw verdween uit Caitlins perifere gezichtsveld naarmate ze verder naar het zuiden rende, haar voeten dreunend op de harde grond, terwijl ze een zuidoostelijke bocht maakte, langs weer een klein groepje avocadobomen en langs de enige weg het dorp in en uit. Hier was het gevaarlijk, dat wist ze. Degene die de bermbom had geplant verwachtte misschien dat iemand de gewonden kwam helpen. Ze was zich bewust dat Tommy vlak achter haar tijdens het rennen het gebied met zijn wapen bestreek. Caitlin accepteerde zijn bescherming en sprintte recht vooruit.

Ze rook de rookpluim nog voordat ze die zag, verlicht door de maan, aan de andere kant van een dor veld. Kleine compounds lagen her en der verspreid in het gebied, veelal hetzelfde als het pand waarin Caitlin en haar team verbleven. De dichtstbijzijnde bevond zich op slechts twintig meter afstand en ze hoorde daarbinnen een kind huilen dat wakker was geworden van de herrie. Uit ervaring wist ze dat er maar heel weinig mensen naar buiten zouden komen. Thuis was het veiliger.

Op vijftig meter afstand was er rook, maar het zou voor Caitlin te veel risico zijn om het veld dat tussen haar en de rook in lag te doorkruisen. Iedereen wist dat daar overgebleven mijnen en explosieven lagen. Het ANA had het veel te druk om het veld schoon te vegen en al jaren werd er door de plaatselijke inwoners niets op verbouwd.

Dus moest ze eromheen. Haar laarzen dreunden tegen de droge, harde aarde. Tommy volgde haar op de voet en Gabina lag een meter of tien, vijftien achterop, doordat ze met haar korte benen niet zo snel kon. Het kostte een minuut om er te komen. De zure geur van explosieven werd sterker. Caitlin wist dat haar iets vreselijks te wachten stond toen ze de hoek van het veld om kwam en de slecht aangelegde weg op liep.

Er was een voertuig geraakt. Geen legervoertuig – die waren meestal goed bewapend en versterkt tegen de dreiging van dergelijke bommen. Dit was een burgerauto, maar het was zo'n wrak dat Caitlin terwijl ze erheen sprintte niet kon bepalen wat voor model het was. Het chassis was verwrongen en misvormd. Aan de achterkant, waar de benzinetank in brand was gevlogen, lichtten de vlammen op. De rook kwam van de smeulende banden en in de weg was een enorme krater geslagen.

En er klonk geschreeuw. Caitlin hoorde twee stemmen. Het waren kreten van pijn, niet van paniek – dat verschil hoorde ze wel. Terwijl ze op het voertuig af liep, zag ze twee gestalten op de weg liggen. Ze waren door de voorruit gesmeten en lagen op hun rug, omringd door versplinterd glas. Caitlin bescheen ze met haar zaklamp. Een man en een vrouw. Door de klap van het glas waren hun gezichten bebloed. De onderarm van de man lag in een vreemde hoek. Caitlin zag dat de ellepijp van het gewricht was gebroken en bij de elleboog door het vlees stak. Het bloed was echter donker en stroomde langzaam. Geen levensbedreigende wond. Caitlin sloeg deze triage-informatie in haar hoofd op: hoewel de kerel de meeste herrie maakte, waren zijn verwondingen niet levensbedreigend. Dat hij schreeuwde was een goed teken: hij was bij bewustzijn en ademde.

Hetzelfde gold voor de vrouw. Ze leek haar voet te hebben verdraaid. Van ernstige bloedingen was geen spoor. Ze had veel pijn, maar ze overleefde het wel.

Caitlin richtte haar aandacht direct op eventuele andere passagiers. Ze liep naar het smeulende omhulsel van de auto en liet haar licht op de achterbank schijnen.

Ze voelde zich misselijk worden.

Achterin zaten twee kinderen. Het ene was overduidelijk dood. De huid was door de hitte van de explosie van het kindergezicht gebladderd. Op sommige plekken was het vlees weggebrand en op andere plaatsen kwam er nog vocht uit. Bij het voorhoofd was een zweem bot te zien en wat nog over was van het haar rookte. Ze kon niet zien of het een jongetje of een meisje was.

Naast dat lichaampje zat een tweede kind. Een meisje. Ze droeg traditionele kleding en kon niet ouder zijn dan veertien. Uit haar bovenarm stak een verwrongen stuk metaal. Ze zat ernaar te staren en haar hele lichaam trilde. Caitlin scheen met haar zaklamp direct op de wond. Het meisje droeg een zwart gewaad, dus het duurde even voordat Caitlin het dikke, snelstromende bloed zag dat de stof doorweekte. Ze stak een hand door het gebroken raam van het achterportier om de natte stof aan te raken. Ze keek naar het bloed op haar vingers. Felrood. Slagaderlijk. Het kind zat dood te bloeden. Snel.

Caitlin schakelde over op de automatische piloot. Het was lastig om het achterportier open te krijgen, dat door de explosie was vervormd. Ze moest een paar keer rukken. Toen ze het open had, boog ze zich naar voren, stak de zaklamp tussen haar tanden, greep de doorweekte kleding rond de wond en scheurde de stof. Bij het zien van de ernst van de wond deinsde ze even terug. Door het stuk metaal was een gapende wond van bijna acht centimeter breed ontstaan en de scherf zat vlak onder de schouder diep in de huid. Op de hartslag van het meisje werd slagaderlijk bloed in golven naar buiten gepompt. Als dat zo doorging, zou ze in minder dan een minuut dood zijn.

De verleiding was groot om het stuk metaal uit de arm van het meis-

je te trekken, maar dat zou een fout zijn. De kans bestond dat het metaal de slagaderlijke bloeding gedeeltelijk stelpde. Als ze het eruit haalde, kon het bloedverlies toenemen. Medisch gezien was er maar één andere optie. Caitlin maakte haar schouder open. In minder dan vijf seconden had ze gevonden wat ze nodig had: een legertourniquet. Ze scheurde de verpakking open en bond het stevige elastiek een paar centimeter boven de wond om de arm. Toen begon ze aan de spil te draaien om de tourniquet zo strak mogelijk te krijgen en de bloeding van boven te stelpen.

Haar handen zaten onder het bloed. De spil voelde glibberig en kleverig bij het draaien. Het meisje trilde over haar hele lichaam. Voor troostende woorden was geen tijd. Er was alleen tijd om het bloeden te stelpen voordat ze het bewustzijn verloor. Het werd lastig om de tourniquet nog strakker te draaien. Plotseling gilte het meisje van pijn. Even voelde Caitlin tevredenheid. Als het tourniquet pijn veroorzaakte, deed het zijn werk. En als het meisje gilte, zat er nog leven in haar.

Caitlin trok zich uit het brandende wrak terug en keek om zich heen. Er was niemand te bekennen. Ze riep naar Tommy, die samen met Gabina bij de volwassenen geknield zat om hen te helpen. De man en de vrouw schreeuwden niet meer. Of dat een goed of een slecht teken was wist Caitlin niet. 'Neem dit meisje mee!' schreeuwde ze. 'Draag haar terug naar ons verblijf. De anderen kunnen we later ophalen.'

Tommy stond op. Snel begaf hij zich naar de achterkant van het voertuig en haalde, teder voor iemand die zo groot was, het meisje van de achterbank. Hij hield haar heel voorzichtig en beschermend in zijn armen en begon terug naar het dorp te joggen. Caitlin keek naar Gabina, die tranen op haar prachtige, fijne gezicht had. 'Zeg tegen de ouders dat we al het mogelijke doen om het meisje in leven te houden. We komen hen zo snel mogelijk halen.'

In rap Pasjtoe gaf Gabina de informatie door. De boodschap leek door te dringen, want de ouders knikten hevig. Caitlin en de tolk sprintten achter Tommy aan.

Toen ze aan de rand van het verdorde veld kwamen, zag Caitlin be-